Я, підданка своїх обов'язків,
я, васал свому королю,
я люблю тебе тихо, боязко,
я прощально тебе люблю.
Не жалкуй за мною. Я мічена.
Мене кожне лихо згребе.
На прощання, тобою засвічена,
подарую тобі себе.
Це б лишитись. Але не можу я.
Нареченою нарече й
заколисує, заворожує
чорнобрив'я таких ночей.
А в моєму краю ойчистому
б'ють гармати, свистить картеч.
Я не жінка. Найкращі лицарі
наді мною зломили меч.
Мені легко, що вже аж трудно.
Мені страшно: забуду пароль.
Мене кличе суворо і трубно
мій обов'язок, мій король.
Не кажи, що не маю рації,
і докорами не карай.
Я в любові — як в еміграції.
Відпусти мене в рідний край.